

Drage učenke in učenci, spoštovani starši, cenjeni gostje, učiteljice in učitelji!

Ravno smo se ponovno navadili na šolski prostor in na neposredno šolsko delo v šoli, pa se že moramo posloviti od vas, dragi učenci, in vas z dobrimi željami spustiti v svet.

Ste generacija, ki se je prva v zgodovini samostojne Slovenije soočila s tako nepredvidljivo situacijo, ki nam jo je prinesla epidemija virusa, ki je za vse nas še vedno velika neznanka. Skorajda čez noč ste se morali prilagoditi novi realnosti in šolske klopi ste morali zamenjati za domačo mizo, ki je ob računalniku poleg domačega postala še vaše šolsko okolje. Morda je ob začetku ukrepov marsikdo z veseljem ostal doma, ko pa se je lansko jesen slabo epidemiološko stanje ponovilo in trajalo skoraj štiri mesece, pa ste mnogi začutili, da je šola poleg tega, da daje in zahteva znanje, tudi prostor, kjer se družite z vrstniki, si v medsebojnih odnosih nabirate izkušnje, spoznavate življenje v vseh njegovih odtenkih in se ga v polnem pomenu veselite. In vse to vam je bilo s presledki kar za nekaj časa vzeto. Verjetno si lansko pomlad niste predstavljali niti v sanjah, kaj šele, da bi si mislili, da vas lahko kaj takšnega doleti, ko ste prvič vstopali v šolske klopi.

Zadnja štiri leta so vas na vaši poti k odraslosti spremljali in usmerjali razredniki Petra, Andrej, Franci in Nataša, ki so zaupali v vas in v vaša hotenja, da boste vse tisto, kar ste načrtovali, tudi dosegli. Čeprav so vas včasih morali spomniti na to, da je potrebno v svoje dosežke vlagati delo in učenje, če hočete doseči znanje in izkazati uspeh, in čeprav ste bili kar dve šolski leti izpostavljeni velikim motnjam učnega procesa, ste generacija učencev, ki je izkazala veliko znanja in se dokazala na učnem področju tudi v širšem slovenskem prostoru.

Ne samo da ste vsi uspešno končali deveti razred, da izkazuje visoko povprečje ocen po oddelkih, ampak ste izkazali znanje tudi pri nacionalnem preverjanju znanja, kjer ste pri športu dosegli državno povprečje, pri matematiki in slovenščini pa ste ga prepričljivo presegle. Ob tem pa lahko z gotovostjo zatrdimo, da ste v veliki meri razvili tudi svoje digitalne kompetence, ki so še kako pomembne v svetu prihodnosti. Skratka, verjeti je, da ste kljub izjemni situaciji, v katero vas je ta čas porinil, znali v teh problemih odkriti priložnosti in jih obrniti sebi v prid. In to je najboljša popotnica na poti v svet, ki vam jo lahko damo.

Razredniki so vas opisali kot živahne in prijetne mlade ljudi z zelo raznolikimi karakterji, a s smislom za sodelovanje in medsebojno pomoč. Postopoma ste razvijali svoj odnos do različnosti, se iz napak učili in tako zoreli. Zato znate strpno izraziti svoje mnenje, še posebej pa vas odlikuje odkrit odnos, spoštljiva komunikacija in medsebojna solidarnost, saj ste v težkih trenutkih eden drugemu znali stati ob strani. Pravijo, da znate prevzeti naloge in jih tudi odgovorno ter uspešno opraviti. In se pri vsem tem tudi zdravo pošaliti.

Danes odhajate učenci športniki, ki ste posegali po prvih mestih v državi, odhajate učenke, ki odlično požete, učenci in učenke, ki odlično slikate, ste dobri glasbeniki in glasbenice, odhajate učenci, ki ste s polnim zamahom strastno nabirali novo znanje. Odhajate učenci, s katerimi smo skupaj raziskovali nove poti v učenju, spodbujali kreativnost in odkrivali nove priložnosti na širokem polju izobraževanja. Žal mi je, da vam šolsko življenje v zadnjih dveh letih ni dalo več priložnosti, da bi se še bolj lahko dokazali s svojim znanjem in spretnostmi, zato verjamem, da je še marsikaj ostalo skritega v vaših mislih in srcih. Ampak vse to boste odnesli s seboj in vas bo spremljalo na vaši novi poti. »Skupaj smo previharili veliko viharjev in bili deležni zelo veliko lepega vremena«, so malce šaljivo obarvali svojo pripoved

razredniki in končali z mislijo, da so si ob sodelovanju z vami pridobili ogromno novih in dobrih izkušenj.

Dragi starši. Znana dobrotnica mati Terezija je nekoč dejala: *»Ne moremo delati velikih stvari. Delamo lahko le majhne stvari z veliko ljubeznijo.«* Tudi vi ste vsa ta leta bili odgovorni in skrbni sopotniki svojih otrok, s katerimi ste v majhnih korakih a vztrajno in z ljubeznijo gradili ta njihov mali svet, ki je rasel in ki danes prerašča osnovnošolski prostor. Potrpežljivo ste zlagali majhne dosežke v velike in tako skupaj z nami oblikovali podobo, na katero danes gledate s ponosom, ko prestopa svojo prvo veliko stopnico na poti k odraslosti. Zahvaljujem se vam za vse, kar ste prispevali v naša skupna prizadevanja in za to, da ste bili z nami takrat, ko smo vas najbolj potrebovali in tudi takrat, ko nam okoliščine niso bile najbolj naklonjene. Obenem vas vabim, da ste vašim otrokom še naprej njihov najboljši motivator, konstruktivni kritik in navdušujoč spremljevalec njihovega dela ter se veselite vsakega, še tako majhnega napredka.

Cenjeni razredniki, učiteljice in učitelji. ameriška motivatorka nemškega rodu Ruth Westheimer, ki je preživela koncentracijsko taborišče med drugo sv. vojno, je zelo izvirno opisala naše delo, ko je zapisala: *»Naša pot ne vodi po mehki travi, to je gorska steza s številnimi skalami. Vendar pa vodi navzgor, naprej, proti soncu.«* Vsa vaša prizadevanja in napor, ki ste jih vlagali v te mlade ljudi so torej pot navzgor, pot k soncu, pot k razsvetljenju. In to ne samo na področju akademskega znanja, ampak tudi na področju medčloveških odnosov in osebne povezanosti. Danes se lahko poslavljamo z zavestjo, da smo se trudili, da smo tem učencem v danih okoliščinah lahko dali največ, kar smo lahko.

Zato se vam zahvaljujem za vašo predanost poslanstvu poklica, ki ste jo izkazovali pri delu z učenci v teh, za vse nas, spremenjenih okoliščinah.

Današnji dan je zato poseben. Poseben, ker svojo osnovnošolsko pot zaključujete devetošolci, ki ste v dveh šolskih letih bili izpostavljeni izrednim razmeram, poseben, ker nismo bili prepričani, da ga bomo lahko preživeli skupaj, in poseben, ker se poslavljamo od generacije, ki jo bomo pogrešali. Zato je današnja slovesna podelitev spričeval devetošolcem še toliko bolj dragocena, ker je nastajala v okoliščinah, ki so nas zelo omejevale.

Zahvaljujem se vsem sodelavcem, še posebej razrednikom, za strpnost in sodelovanje, ustvarjalki in koordinatorici današnje slovesnosti učiteljici Petri Šijanec pa za predano in odgovorno delo, ki ga je opravila v zelo nepredvidljivih okoliščinah. In hvala tudi vam, spoštovani starši, da ste z nami kljub vsem omejitvam, ki jih moramo upoštevati.

Stari pesnik je nekoč zapisal: *»Najboljše stvari v življenju so ljudje, ki jih imaš rad, mesta kamor greš in spomini, ki jih ustvariš.«*

Drage učenke in učenci, čestitam vam za uspešno dokončano osnovnošolsko pot in za vse dosežke, ki ste jih kljub vsem omejitvam dosegli. Puščate nam čudovite spomine, ki ste jih ustvarili, vi pa odhajate v nova mesta, svojim sanjam naproti. Želim vam, da preživite še brezskrbne počitnice ob ljudeh, ki jih imate radi, potem pa pojdite v svet in ustvarjajte prihodnost za vse nas. Pa srečno, devetarji.

Ravnatelj
Rado Kostrevc